

*Josep-Lluís Carod-Rovira*

Sr. Joan Puigcercós, President d'ERC

Sr. Joan Ridaó, Secretari General d'ERC

Fa 25 anys, vaig publicar l'article "*Una necessitat vital: refundar ERC*", reivindicant aquest partit com a eix d'una esquerra nacional moderna, no dogmàtica, interclassista i amb mirada generosa perquè fos el referent electoral i polític de sectors ben amplis de la societat, amb vocació de majories i voluntat clara de govern, com els anys 30. Aquell revulsiu, amb la Crida nacional a ERC, van significar el seu rejuveniment generacional. Fins al 1996, es va captar, sobretot, militància jove que s'estrenava a les institucions. Alguns passaven, directament, de les pintades, les manifestacions i l'agitació, per no dir altres llocs, a la política, fos al govern o a l'oposició, al contrast, doncs, d'idees amb altres forces, a la presa de decisions amb conseqüències públiques, a la gestió de la quotidianitat.

A partir de 1996, vaig accedir a la secretaria general, amb Jordi Carbonell de president, amb l'objectiu de fer d'ERC un partit polític fort, d'esquerres i de govern, per fer atractiva per a una majoria la idea d'un estat per a Catalunya. Vam penetrar en sectors socials nous: empresariat, gent emprenedora, intel·lectuals, universitaris i catalans fills de la immigració castellanoparlant, atrets per un projecte de nació cívica, inclusiva, oberta, voluntària i no essencialista. Em vaig abocar, amb l'ajut de molta gent, a renovar el discurs i a ser-ne el cartell electoral. Amb l'esforç i la complicitat de tantes persones, vam obtenir els millors resultats del franquisme ençà, a Catalunya i a Madrid, centrant amb normalitat la noció d'independència en el debat públic, esdevenint tercera força en tots els àmbits. Però, també des del 1996, hi hagué qui va dedicar-se a obtenir el control orgànic de la formació i a una obstaculització permanent, els detalls de la qual no referiré aquí, per tal d'apartar-me'n de la direcció i, finalment, substituir-m'hi.